

ρους ἐλευθέρον ἐπάγγελμα, μὴ ἀποτίνοντας φόρους· ὅταν, ἀντιθέτων τοὺς ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν ἄλλων ὑποψηφίων δημάρχων ἐπαίνους, πρὸς τὰς λοιδορίας κατὰ τῶν ἡμετέρων φίλων, κατέδειξα ἀριδύλως, ὅτι καὶ διὰ τοῦ γράμματος καὶ διὰ τοῦ πνεύματος ὁ Ἀτιμολέων Φιλήμων (ὅπως ἄλλοτε κατὰ τὸ 1862 ἐπιτυχῶς ὠνομάσθη) προὔτιθετο ἀναμφισβητήτως νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν βαρύτητα καὶ τὸ κύρος τῶν ἡμετέρων φίλων, τότε ἐξαίφνης ρίπτει τὰ ὄπλα ὁ ἐκ Κων(πόλεως παλαιστῆς Παραγῆς, λησμονεὶ τί ὑπεσχέθη, δημοσιεῖ ἀφελῶς καὶ τὴν ἀπάντησίν μου, τὴν μεστὴν ἐκ τῶν ὑβριστικῶν κατὰ τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν κειμένων τοῦ Αἰῶνος μετὰ τῶν παραπομπῶν, καὶ ὅπερ εὐτελέστερον, ἐξακολουθεῖ ὑβρίζων ἐμέ τε καὶ τὴν οἰκογένειάν μου τώρα ἐκ προσθήκης.

Ὡς πρὸς τὰς παρ' τοῦ Τ. Φιλήμονος ὕβρεις κατὰ τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν οὐδεὶς μένει ὁ ἀμφιβάλλων. Διότι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν δὲν ὑβρίσθη παρὰ τοῦ Τ. Φιλήμονος· μόνον πρὸ τῶν ἐκλογῶν, ὅτε ὅπωςδὴποτε δὲν ἐνήργει ὡς σῶμα πολιτικὸν συγκεκριτικόν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰς ἐκλογὰς θύεσσι, ὅτε πᾶσα ὕβρις κατὰ τοῦ λαοῦ ἀποτείνεται πρὸς τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ, καὶ ἀλλαχοῦ τιμωρεῖται διὰ συνοπτικωτάτης διαδικασίας.

Ἄλλ' ὁ ἡμέτερος πορτικὸς κλασχυρεῖται τε καὶ παλληκαρεύεται. Ζητεῖ παρ' ἐμοῦ μονομαχίαν, ὣν ἀσφαλέστατος περὶ τῆς ἰδίας δοῦσας, διότι ἐκ τῶν προτέρων γινώσκει τὰς περὶ μονομαχίας ἰδέας μου· καὶ ὅταν μανθάνῃ διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῶν ἀξιοτίμων αὐτοῦ μαρτύρων, ὅτι ἀποκρούω τὴν μονομαχίαν κατ' ἀρχὴν, ὡς οὐσαν ἀξιοποιον, ἄσκοπον καὶ γελοίαν, ὣν πλέον καὶ αὐτοῦ τοῦ Σ. Μητροπολίτου ἀσφαλέστερος ἀπέναντι τοῦ ἐκ μονομαχίας κινδύνου, ἐπιτίθεται ὡς γυνὴ κοινὴ, φανταζομένη ὅτι προσβάλλεται, σωνασκεῖ, ἀτακτεῖ, προσπαθεῖ νὰ μοι προσάψῃ ἀτιμίαν, διὰ τί; Διότι σεβόμεναι τὸν νόμον τῆς πατρίδος, διότι ὡς ἐ-

πιστῆμων ἔχω τὸ θάρρος ἀπέναντι οἰουδὴποτε ν' ἀποδοκιμάζω ἔθνον ἄσκοπον, ἀνελλληνικόν, τυραννικόν, ἀνελεύθερον.

Τώρα ὅμως θέλομεν ἴδει, ἂν δὲν εἶχον δίκαιον ν' ἀποκαλέσω τὸν Τ. Φιλήμονα σειρὰν ὀλην αὐταναιρέσεων, διότι δὲν ἠθέλησα νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ἀρχήθεν παρ' ἄλλων ἀποδοθὲν αὐτῷ ἀκριβέστατον ἐπιθετον μασκαράτζικος.

Ἰδοὺ τί ἔγραψεν ὁ ἡμέτερος παλαιστῆς Παραγῆς Φιλήμων τῇ 4 Ἰανουαρίου 1875 ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 3092 φύλλῳ τοῦ «Αἰῶνος» (σελ. 4, στήλ. 1) κατὰ τοῦ ἐθίμου τῆς μονομαχίας, ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τῆς ἐνταῦθα γενομένης μονομαχίας μετὰ τῶν κκ. Σαμπούρφ καὶ Γκαλλιάν: «Αἱ περὶ μονομαχίας διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου εἰσὶν ἐκ τῶν καλουμένων ἀρχῶν ἢ θνησιγενῶν· διότι ἀνὰ πᾶσαν ὑστιγμὴν παραβιάζονται ὑπ' αὐτῶν ἐτι τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων καὶ ἐφαρμογὴν αὐτῶν κεκλημένων καὶ ἐπὶ τούτῳ ἔτορρον διαβεβαίωσιν δόντων ἐνώπιον τῆς κοινωνίας. Ἀν θέλομεν νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς τὸ τοιοῦτον συμβαίνει, βεβαίως ὅμως οὐδεὶς δικαιούται νὰ ὑπαραπονήται ἐὰν πρὸς τὸν νόμον μὴ παρατηρήται ἡ δέουσα εὐλάβεια καὶ πίστις ἐκ μέρους τῶν ἀπλουστερῶν τῆς κοινωνίας μελῶν, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἐν ταῖς ἀνωτέραις τῆς Πολιτείας βαθμίαις ἱστάμενοι καὶ ὀφείλοντες νὰ ᾄδω διδάγμα καὶ ὑπογραμμὸς τοῖς κατωτέροις, δίδουσι κατὰ παράδειγμα τῆς περιφρονήσεως τῶν νόμων, εἴτε αὐτοὶ ἀμέσως αὐτὸν παραδαίνοντες, εἴτε καὶ τοὺς ὑπαραδίνοντας αὐτὸν τιμῶντες.»

Ἀνευλαβέστατε πρὸς τὸν νόμον, περιφρονητὰ τοῦ νόμου, παραβιαστὰ τοῦ νόμου, ὃ αὐταναιρέσεις τῆς αὐταναιρέσεως, τί ἀπολογεῖσαι;

Ἄλλ' ὁ ἡμέτερος πορτικὸς προσπαθεῖ ἀκόμη νὰ δαγκάσῃ, γράφων ὅτι μυριάκις μὲ εἶδεν ἐν τῇ φωλεᾷ αὐτοῦ, ἐπαιτούντα τὴν ἀρωγὴν πρὸς ἀπολογία τῶν κατὰ τῆς οἰκο-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 524)

Ἀξιοθρήνητος πλάνη, τὴν ἐποίησεν ὁ δυστυχὴς μὴ γνωρίζων νὰ ἐμιλῇ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ.

Ἡ Ἰωάννα ἐξέβαλε κραυγὰς τρόμου καὶ ὀδύνης, κλητράσθη τὸν σωτήρᾴ της καὶ τὸν ἀπώθησε μετὰ μανίας καὶ ἀηδίας. ἔχουσα τὸ πνεῦμα τεταραγμένον, μὴ δυναμένη νὰ κάμῃ ἐξέτασιν τινα συνέλαβεν ἡ δυστυχὴς τρομερὰν ἰδέαν νομίσασα ἡ δυστυχὴς ὅτι ἐγένετο θύμα κτηνώδους ἀποπείρας διαπραχθείσης ὑπὸ τοῦ Λυκογιάννη, ἐν μόνον πρᾶγμα εἶδε μετὰ τοιοῦτο δυστύχημα, τὸν θάνατον.

ε, κ. Βαγιάν, ἡ Ἰωάννα ὡς ἔγραψεν τὴν ἐπιστολήν, εὐρεθεῖσαν βραδύτερον ἐν τῷ θαλάμῳ σας, διὰ τῆς λεγερὲς εἰς ὑμᾶς διατί ἤθελε ν' ἀποθάνῃ.

τὰ ἐκ τοῦ οἴκου ὑπὸ τὸ κράτος ἀποπλανήσεως, ἐξερρίψεν ἑαυτὴν ἐντὸς τοῦ Φροῦ. Ὁ Λυκογιάννης,

ὅστις εἶχε μαντεύσει τὴν ὀλεθρίαν ἀπόφασιν αὐτῆς, ὥρμησε κατόπιν τῆς καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν. Ἀπαξ, δις ἐβυθίσθη, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀλλὰ τὴν τρίτην φορὰν κατῴρωσε νὰ εὕρῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν δυστυχῆ, ἣν τὸ ὀρμητικὸν παρέσυρε ρεῦμα, διότι ὁ ποταμὸς καθίστατο χεῖμαρρος. Τὰ ὕδατα τοῦ Φροῦ αὐξηθέντα ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς βροχῆς εἶχον καταπλημμυρῆσει.

Ὁ Λυκογιάννης κολυμβῶν διηθύνετο πρὸς τὴν ὄχθην, τὴν ἐποίησεν κατῴρωσε νὰ φθάσῃ χάρις εἰς τὴν δύναμιν τῶν μυῶν του. Τότε κατέλαβε κλάδον ἐπιπλέοντα ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ κρατῶν τὴν νεάνίδα διὰ τοῦ ἄλλου βραχίονος ἔμενε μετ' αὐτῆς κρεμάμενος, δερρόμενος ὑπὸ τοῦ κύματος. Ὁ Λυκογιάννης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ποταμοῦ, ἢ ἐὰν ἄφινε τὴν Ἰωάνναν, τὸ ὅποιον οὐδύλως διεννοήθη νὰ πράξῃ. Ἡ κατάστασις ἦτο φρικαλέα. Ἐὰν βοήθειά τις δὲν ἀφικνεῖτο ἀμέσως, ἀμφότεροι ἔμελλον ν' ἀπολεσθῶσι, διότι αἱ δυνάμεις τοῦ Λυκογιάννη ἐξηντλοῦντο, τὸ δὲ κύμα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μανιώδες ἔπρεπε νὰ παρασύρῃ τέλος αὐτούς.

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἡμερᾶς ζοντο ἀσθμαίνοντες, ἀπὸ συγκινήσεως εἰς συγκίνησιν μεταβαίνοντες, καταπίνοντες τοὺς λόγους, καθόσον ἐπιπτον ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ διηγουμένου.

— Ἡ βοήθεια, τὴν ὅποιαν ὁ Λυκογιάννης δὲν ἤλπιζεν, ἦλθεν ἐν τσοῦτῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἔκαμον ἐκδρομὴν εἰς τὰ Βόσγια. Διήλ-

γενείας μου ἐπιθέσων, καὶ ἐκλιπαροῦντα τὴν σύστασίν μου πρὸς τὸ Κοινὸν παρὰ τοῦ Τ. Φιλήμωνος.

Πρῶτον, εἶνε ἀνάισχυτον ψεῦδος τὸ περὶ τῆς οἰκογενείας μου γραφόμενον, ἣν ἀτόπως παρσισάγει (ἐνῷ ἐγὼ γεραίρω καὶ τιμῶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ) καὶ ἥτις ἂν εἶχεν ἀνάγκην ἀπολογίας κατὰ τῶν κατ' αὐτῆς ἐπιθέσεων, ἂς πάντοτε περιεφρονήσαμεν, δὲν ἤθελε καταφύγει εἰς αὐτόν, διότι εἶχεν ἐμὲ, τὸν μὴ ἀγνοοῦντα νὰ ἀμύνεται, δταν ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἀμύνης. Δεύτερον δὲ, ἀμυνόμενος καὶ πάλιν, ἀπαντῶ ὅτι, ἂν προκληθῶ, δύναμαι διὰ κειμένων καὶ ἀποφάσεων δικαστικῶν νὰ ἀποδείξω, ὅτι οὐχὶ ἐγὼ, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Τ. Φιλήμων ἔτυχε τῆς ἀμερίστου συνδρομῆς μου καὶ προστασίας καὶ συστάσεως, ὅτε εὗρεθῇ ἐν δεινῇ στενωχωρίᾳ. Ὁ δ' ἀμφιβάλλων ἐλθέτω παρ' ἐμοῖ, ἵνα ἴδῃ.

Τὸ τελευταῖον ὅμως εἶνε τὸ περιεργότατον πάντων, τὸ κορύφωμα οὕτως εἶπεῖν τῶν αὐταναιρέσεων: «Βπρεπε νὰ τιμωρηθῶμεν ὅμως, γράφει, ὡς ἐτιμωρήθη ὁ ἀείμνηστος» Κουμουνδούρος παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτίμου προσώπου, δι' ἣν πρὸς αὐτόν ἐπεδείξαμεν καλωσύνην.»

Πρῶτον, ἡ παραβολὴ εἶνε ἀσεβής· νὰ παραβάλλῃ ἑαυτὸν πρὸς τοσοῦτον ἔνδοξον ἄνδρα, καὶ μάλιστα τετελευτηκῶτα. Δεύτερον πρέπει ἅπαξ διὰ παντός, λύον τὴν σιωπὴν, ἣν ἐπὶ μακρὸν ἐκράτησα, δι' οὗς λόγους εἶχον, νὰ προκαλέσω πάντα οἰονδήποτε νὰ μοὶ ἐπιδειξῇ μίαν καὶ σειρὰν, μίαν καὶ λέξιν, εἴτε ἐν τῇ περὶ τῶν Βελιτζιῶν ἐκθέσει μου πρὸς τὴν Βουλὴν, εἴτε ἐν ταῖς περὶ τούτων ἐμιλίαις μου ἐν τῇ Βουλῇ, εἴτε ὅπουδήποτε, δι' ὧν καὶ μακρόθεν ἔστω ἀπέδωκα τῷ τετελευτηκῶτι μεγάλῳ πολίτῃ, ἦτοι τῷ προσώπῳ ἐκείνου, ιδιότητα ἢ πράξιν, δυναμένην νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τιμὴν ἐκείνου, ἣν ἐγὼ τοῦλάχιστον διακηρύττω, ὅτι ἀνέκαθεν ἐθεώρησα ἱσταμένην ὑπεράνω πάσης ἀτίμου διαβολῆς. Ναι, ἔχω τὸ θάρρος νὰ προκαλῶ, διότι, καὶ ἂν ὑπέδειξά τι περὶ τοῦ μεταστάντος πολίτου, ἦτο ἡ ἐπιείκεια, ἣν ἐπεδείξατο ποτε ἴσως,

θὼν τὴν νύκτα εἰς Ἀρεβίλλην καὶ τὴν πρωῒαν ἐκίνησα. Ἡ ἅμαξά μου ἠκολούθει τὴν κατὰ μῆκος ὁδὸν τοῦ Φροῦ μετὰ ξὺ Μαρέϊλ καὶ Βλιγνυκούρ.

Φθάσας ἔμπροσθεν τοῦ μέρους, ὅπου ὁ Λυκογιάννης ἐπάλαψε κατὰ τοῦ κύματος, εἶδον ὅτι συνέβαιναν. Ἀμέσως καταβάς καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀνδρῦ, τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ φίλου μου, κατῴρωσα νὰ σύρω τὴν Ἰωάνναν καὶ τὸν σωτήρᾶ της ἐκ τοῦ μεγίστου κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχον.

Κατὰ πρῶτον ἐνόμισα ὅτι ἡ νεᾶνις δὲν ἔζη πλέον, ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἔκαμε κινήσεις τινάς. «Ἐζή.

Οἱ δύο ἄνθρωποι ἀνέπνευσαν τὸ στήθος ἔχοντες διεσταλμένον.

— «Ἐζή, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἀλλ' ἡ θέσις της ἀπῆλθε ἀμεσον περιποιήσιν. Πρῶτιστα τὸν Λυκογιάννην, ὅστις φυσικῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ. Τί ἔπρεπε νὰ πράξω! Δὲν ἐδίστασα. Ἀφῆκα τὸν Λυκογιάννην ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ παρέλαβον τὴν Ἰωάνναν ἐντὸς τῆς ἀμάξης μου. Ἐνὸς ἡ ἅμαξά διέτρεχε τὴν ὁδόν, τῆς παρῆγον πάσας τὰς δυνάτας περιποιήσεις. Διηνώσαμεν δέκα λεύγας χωρὶς νὰ σταθῶμεν, διότι ἡ ἀφίξις μου ἐν τῇ μικρᾷ πόλει Δαρναυὶ πρὸ τῆς ἐνδεκάτης ἦτο λίαν ἀναγκαία δι' ἐμέ.

Ἡ Ἰωάννα ἀνέλαβε τὴν χρῆσιν τῶν αἰσθησέων της, ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ τῶν χειλέων της ἀνεφάνη τὸ ροδόχρουν χρῶμα· ἡ ἀναπνοή, ὀλίγον βραχεῖα, ἀποκατέστη, καὶ μολο-

ἀποτέλεσμα τῆς ἀγαθότητος τῆς ἰδίας καρδίας, οὐδέποτε ὅμως ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ ἐγκλημα ἐκείνο, ἢ εἰς ἄλλο οἰονδήποτε, ὡς μοχθηρῶς καὶ ἐν οὐ δέοντι ἠθέλησε νὰ παρσισάξῃ ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως παλαιστής, ἐλπίσας, ὅτι ἐδύνατο νὰ σωθῇ ὀπισθεν τοσοῦτον μεγάλου ἀναστήματος.

Πλὴν ἐὰν ἡ ἔκθεσίς μου ὡς εἰσηγητοῦ τῆς πλειονοψηφίας περὶ τοῦ ἐλλείμματος τοῦ Ταμείου Θεβῶν ἦτο συκοφαντία κατὰ τοῦ Ἀλεξ. Κουμουνδούρου, διὰ τί ὁ Τ. Φιλήμων, πρῶτος ζητήσας αὐτὴν παρ' ἐμοῦ καὶ πρῶτος δημοσιεύσας ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 3835—3842 φύλλοις τοῦ Αἰῶνος π. ε. αὐτὸς ὁ τοσαύτας χάριτας τῷ μεταστάντι ἐκείνῳ ἀνδρὶ ὀφείλων, ἔγραφε περὶ ταύτης ἐπαίνους ἐπὶ τῇ τέχνῃ ἐπὶ τῇ σαφεὶ καὶ ἐπιτυχεῖ διασκευῇ τῶν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπείας ἀποκαλυφθέντων; Ἀλλὰ αὐταναιρέσεις αὕτη.

Καὶ ἄλλη αὐταναιρέσεις ἀκόμη. Μὲ ὀνομάζει τέρας, καὶ συνιστᾷ τοῖς συμπολίταις νὰ προσέχωσιν ἀπ' ἐμοῦ, ὡς ἐπικινδύνου, τοῖς συμπολίταις ἐκείνοις, οἵτινες ἐπανειλημμένως, καὶ πρὸ ὀλίγου μάλιστα, με ἐτίμησαν διὰ τῆς ἰδίας ἐμπιστοσύνης. Ἀλλ' ἴδου τί ἔγραψεν ὁ αὐτὸς ἐλεεινὸς ἄνθρωπος περὶ ἐμοῦ ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ἀρχόμενος τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ τοῦ ἐλλείμματος τοῦ Ταμείου Θεβῶν ἐκθέσεώς μου ἐν τῷ Αἰῶνι (φύλ. ὑπ' ἀρ. 3835 τῆς 23 Ἀπριλίου 1882, σελ. 2, στήλ. 2), ὧν λόγων ἐγὼ τοῦλάχιστον, γραφομένων περὶ ἐμοῦ, δὲν ἤθελον τολμήσαι νὰ ποιήσωμαι χρῆσιν, ἐὰν μὴ ἡ μόνον:

«Ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς εἶνε ἀποκλειστικῶς ἔργον τοῦ νεαροῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Νικολάου Δ. Λεβιδίου. Οφείλομεν κατὰ καθήκον ν' ἀπινεύωμεν εὐλόγους ἐπαίνους εἰς τὴν νομοσύνην καὶ εἰς τὴν τέχνην, μεθ' ὧν ὁ κ. Λεβιδὴς ᾗδιστάως τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολὴν, τὴν ὡς καλῶς ἐκῆθεις τὰ ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπείας ἀποκαλυφθέντα, καὶ τὴν ὡς ἐπιτυχῶς διασκευάσας τὸ σύνολον. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ ἔκθεσις αὕτη τὸ πρῶτον πνευματικὸν ἔργον, ὅπερ ἐλκύει τὴν

νότι ὑπῆρχεν ἀκόμη πίεσις, οἱ πνεύμονες ὅμως αὐτῆς ἀνέλαμβανον τὴν τακτικὴν αὐτῶν λειτουργίαν. Ἀφοῦ δὲ ἀπήγγειλεν ἀσυναρτήτους τινάς λόγους, ἐξ ὧν οὐδὲν ἠννόησα καὶ ἐν οἷς τὸ ὄνομα τοῦ Λυκογιάννη ἦν μεμιγμένον, ἐπεσεν αἰφνης εἰς ἰνάρκωσιν, ἥτις μοὶ ἐνεποίησε νέαν καὶ σπουδαίαν ἀνησυχίαν.

Ἀμα ἔφθασα εἰς Δαρναυὶ τὴν ἔθεσα ἐντὸς κλίνης ἱκανῶς θερμῆς καὶ προσεκάλεσα ἰατρόν. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνεζωγονήθη, ἤρξατο νὰ λαλῇ. Ἀλλὰ φεῦ! ὁ ἐγκεφαλικὸς κλονισμὸς, τὸν ὁποῖον εἶχα φοβηθῇ, ὑφίστατο μετ' ὀλίγον δὲ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ δυστυχὴς νεᾶνις ἀπώλεσε τὸ λογικόν.

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν ἐρρήξε κραυγὴν βραχνήν.

— Θεέ μου, Θεέ μου! ἀνέκραξεν οἰμῶζον ὁ Ἰάκωβος Γρανδέν.

— Μὴ τρομάζετε, εἶπε ζωηρῶς ὁ κ. Λαγγάρδ· δὲν ἐτελείωσα, προσέξατε. Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀναλάβει τὰς δυνάμεις της· τώρα ἠδύνατο νὰ ταξειδεύσῃ ἀφόβως. Τὴν ὠδήγησα εἰς Παρισίους, εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου διέμεινε δέκα πέντε ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μετέβη εἰς ἀναζήτησιν ἰατροῦ φρενολόγου καὶ νητύχησα νὰ εὗρω τοιοῦτον, ὁποῖον ἐπεθύμουν, δηλαδὴ ἐπιστήμονα καὶ ἔχοντα ὅλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ζῆλον τῆς ἀφοσιώσεως. Τῷ ἐνέπτευσθην τὴν ἀσθενῆ μου, ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

«Ὅ, τι ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμὲ θὰ τὸ πράξω» ἀπάντησεν.

»προσοχήν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τὸν κ. Λεβίδην. Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας παρέσχεον ἀποδείγματα ἱκανότητος περὶ τὸ γράφειν καὶ ποικιλίαν γνώσεων οὐχὶ κοινῇ. Ἡ ἐκθεσις δὲ, ἣν σήμερον ἀρχόμεθα καταχωρίζοντες, **δικαιού καθ' ὁλοκληρῆσαν τὴν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἀναδεικνύει ἓνα τῶν πιλιτευτῶν, ἐφ' οὓς δύναται ἡ πατρις νὰ στηρίξῃ ἀγαθὰς ἐλπίδας».**

Καὶ πάλιν δὲ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι οἱ ἔπαινοι οὗτοι εἰσὶ τοσοῦτον ὑπερβολικοί, τοσοῦτον μὴ ἀληθεῖς, ὥστε ἐρυθρίῳ ἀληθῶς, ἀναγκασθεὶς ν' ἀναδημοσιεύσω τούτους ἐνταῦθα.

Μετὰ τὰ παρ' ἐμοῦ δημοσιευθέντα, πᾶς τίμιος ἄνθρωπος ἂς κρίνῃ τί ἐστὶ Τιμολέων Φιλήμων, καὶ ἂν ὁ Λαὸς δὲν ἐτιμώρησεν αὐτὸν δικαίως, τάξας ἐν ἐλευσίῃ ἀπομαχίᾳ ἐπαλειγμένως.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 11 Ἰουλίου 1883.

Νικόλαος Δ. Λεβίδης.

ΦΩΤΑΨΙΑΙ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κέρκυρα, 6 Ἰουλίου.

Θὰ σᾶς προσθέσω σήμερον καὶ τινα περὶ τῶν ἐκλογικῶν ἐορτῶν τῆς Κερκύρας :

Ἐγένοντο καὶ ἐδῶ ἐπιδείξεις καὶ διαδηλώσεις, ἀλλὰ μετ' ἐορτίου. Πρὸ τῆς ἐκλογῆς ἀντιλαμβάνετο τις ἐκδηλώσεις τινὰς τοῦ φρονήματος τῶν ἐκλογέων, ἀλλὰ τόσον περιωρισμένα; ! Τὴν ἐπομένην αὐτῆς ἡμέραν ὅλοι εὐρέθησαν νικηταί. Καὶ ὑπῆρξε μὲν σπουδαία διαφορὰ ἀποτελεσματος, ἀλλ' αἱ δύο χιλιάδες ψῆφοι τῶν ἡττηθέντων τί ἔγιναν; Τόσον θαρσάλειον εἶνε ἐδῶ τὸ φρόνημα ! Ἐγὼ ἤξευρα πολλοὺς κατα-

στηματάρχας ἀνήκοντας εἰς τὴν ἡττηθεῖσαν μερίδα καὶ ὅμως ὅλη ἡ ἄγορά, ὅλα τὰ μαγαζιά σηματοποιήθησαν καὶ ἐφωταγωγήθησαν τὴν ἐπομένην.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἤρχισαν νὰ κουβαλοῦν μύρτα καὶ δάφνας, ν' ἀγοράζουν κηρία καὶ νὰ ἐτοιμάζουν τὰ παράθυρα. Ὡς τὰς 5, πολὺ πλῆθος συνήγετο πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἐπιτυχόντος Δημάρχου μετὰ σημαιῶν καὶ τῶν ἰδιαιτέρων πρασίμων σημάτων τῆς μερίδος (πρὶν οὐδένα εἶδον νὰ φέρῃ τὸ verde) καὶ προηγουμένης τῆς φιλαρμονικῆς παρέλαβον αὐτὸν καὶ διήλυσαν μέχρι ἐσπέρας διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν καὶ καρτουιῶν τῆς Κερκύρας ἐν ζητωκραυγαῖς καὶ ἀνευφημίαις. Ἐννοεῖται ὅτι αὐταὶ ἦσαν ζωηρότεραι, ὅσον ὑπετίθετο ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνον ἀγαθὴν ἐντύπωσιν. Πρὸ τῆς νομαρχίας ἐσκήσηκαν πρὸ τῆς ἐβραϊκῆς συνοικίας γενικὴ ἀδελφώσις.

Μόλις ἐβράδιασεν, ἤρχισεν ἡ φωταψία καὶ ὀφείλομεν εἰς τὸν κ. Θεοτόκην ἐν λαμπρὸν θέαμα καὶ μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐορτὰς τῆς Κερκύρας σελαγιστάτης καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διαστάσεις, καὶ ἐκθεσάσης ὅλον αὐτῆς τὸν πυκνὸν πληθυσμὸν. Ἡ ἀεροφωτεινὴ γραμμὴ τῆς σειρᾶς τῶν θόλων τῆς πλατείας, ὅπου ἡ μεγαλειτέρα κίνησις, αἱ διακοσμῆσεις τῶν ἐνθερμοτέρων ὑπὲρ τοῦ νικητοῦ οἰκιῶν, τοῦ Wustt-Club, τῶν ξενοδοχείων καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς, καὶ ἡ πλήμυρα τῶν ὁδῶν ἐκ τοῦ πάσης φυλῆς καὶ παντός εἶδους πλήθους ἔδωκαν ἀήθη ὄψιν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἶχον δίκαιον νὰ ἐορτάσουν καὶ αὐτοὶ οἱ γράσαντες.

Μόνος ὁ καιρὸς ἔδειξε ἑκτακτὸν ἀγένειαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὡς γνωστὸν τὸ κυριώτερον μειονέκτημα τῆς Κερκύρας τὸ καλοκαίρι εἶνε, ὅτι μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου παύει πᾶσα ἀνέμου πνοὴ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα καθίσταται πνιγροτάτη κατ' ἐξάίρεσιν τὸ ἐσπέρα· αὐτὸ εὖρομεν ἄνεμον, ὁ ὅποιος ἐπέμενε νὰ θέλῃ νὰ σβύσῃ τὰ κεριὰ τῶν ἐορταζόντων θεοτοκιστῶν ! τί ἀδιακρίσια ! Ἐκαμεν ὅμως τὸ καλὸ ὅτι κατέστησεν ὑποφερτὴν τὴν ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ συνοικίᾳ εἰσέλασιν, ἐν

Ἐσθηνὴ του εἰς τελευταίαν καὶ ἀποφασιστικὴν δοκιμασίαν. Τώρα ἐλπίζει περισσότερον, σχεδὸν ἔχει τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ λογικὸν θ' ἀποδοθῇ εἰς τὴν Ἰωάνναν. Ἡ ἐπιστήμη ἔδωκεν ὅ,τι ἡδύνατο, ὁ δὲ Θεὸς θὰ πράξῃ τὸ λοιπόν.

Ἐπὶ τῇ 11 Ἰουλίου ἐδῶ αὐριον πρῶτ', θὰ τὸν ἴδῃτε ὅ,τι θέλει νὰ πράξῃ, θὰ σᾶς τὸ εἴπῃ καὶ θὰ δώσῃ εἰς σᾶς τὰς ὁδηγίας του, διότι βασιζέται πολὺ ἐφ' ὑμῶν διὰ τὴν μεγάλην δοκιμήν.

— Πότε θὰ ἴδωμεν τὴν δυστυχῆ μου Ἰωάνναν, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς λοχαγός.

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, δεκαπέντε ἡμέρας τὸ βραδύτερον, ὡς φρονῶ.

— Εὐρίσκεται μακρὰν τῶν Παρισίων ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν.

— Ἀπεναντίας πλησίον τῶν Παρισίων, ἐν Σατοῦ.

— "Α ! θὰ τὴν ἴδωμεν αὐριον !

— "Οχι. Ὁ ἰατρὸς ἀπαγορεύει νὰ τὴν ἴδῃτε πρὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὁρισθείσης ἡμέρας καὶ στιγμῆς.

Ἐπὶ τῇ 11 Ἰουλίου ἐδῶ αὐριον πρῶτ', θὰ τὸν ἴδῃτε ὅ,τι θέλει νὰ πράξῃ, θὰ σᾶς τὸ εἴπῃ καὶ θὰ δώσῃ εἰς σᾶς τὰς ὁδηγίας του, διότι βασιζέται πολὺ ἐφ' ὑμῶν διὰ τὴν μεγάλην δοκιμήν.

— Πότε θὰ ἴδωμεν τὴν δυστυχῆ μου Ἰωάνναν, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς λοχαγός.

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, δεκαπέντε ἡμέρας τὸ βραδύτερον, ὡς φρονῶ.

— Εὐρίσκεται μακρὰν τῶν Παρισίων ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν.

— Ἀπεναντίας πλησίον τῶν Παρισίων, ἐν Σατοῦ.

— "Α ! θὰ τὴν ἴδωμεν αὐριον !

— "Οχι. Ὁ ἰατρὸς ἀπαγορεύει νὰ τὴν ἴδῃτε πρὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὁρισθείσης ἡμέρας καὶ στιγμῆς.

Ἐπὶ τῇ 11 Ἰουλίου ἐδῶ αὐριον πρῶτ', θὰ τὸν ἴδῃτε ὅ,τι θέλει νὰ πράξῃ, θὰ σᾶς τὸ εἴπῃ καὶ θὰ δώσῃ εἰς σᾶς τὰς ὁδηγίας του, διότι βασιζέται πολὺ ἐφ' ὑμῶν διὰ τὴν μεγάλην δοκιμήν.

— Πότε θὰ ἴδωμεν τὴν δυστυχῆ μου Ἰωάνναν, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς λοχαγός.

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, δεκαπέντε ἡμέρας τὸ βραδύτερον, ὡς φρονῶ.

— Εὐρίσκεται μακρὰν τῶν Παρισίων ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν.

— Ἀπεναντίας πλησίον τῶν Παρισίων, ἐν Σατοῦ.

— "Α ! θὰ τὴν ἴδωμεν αὐριον !

— "Οχι. Ὁ ἰατρὸς ἀπαγορεύει νὰ τὴν ἴδῃτε πρὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὁρισθείσης ἡμέρας καὶ στιγμῆς.

ἢ ἄλλως θὰ ἐπαθαίναμεν ἀπὸ ἀσφυζίαν. Ἀλήθεια! τί σολισμός, τί φωτισμός, τί ἐνθουσιασμός τῶν ἀκαθάρτων ἐκείνων ρυμῶν καὶ τρωγλῶν τῆς πόλεως! Ἐκεῖ εἶχαμεν καὶ ταπητουργικὴν ἐκθεσὶν ἀπὸ τῶν παραθύρων, ἐκεῖ καὶ ἀνοδεσμικὰς διακοσμήσεις, ἐκεῖ ὅλα τὰ παλιοράκη, παλιοτσουκάλια καὶ παλιόλυχνάρια, χρησιμεύσαντα εἰς τὸν θρίαμβον, εἰς τὸ ἐορταστὸν νομικὸν φάσκα τῶν Ἰουδαίων! Ὁ θρίαμβος ὅμως τῶν καθολικῶν ἐναντίον τοῦ ἄραντος ἄλλοτε τὴν σημαίαν κατὰ τῆς ἀσυστόλου προπαγάνδας τῶν ἤχθῃ ἐπισημότερον καὶ θρησκευτικότερον ἐρωταγώγησαν μεγαλοπρεπῶς ἐκτὸς τῶν οἰκιῶν τῶν καὶ τοὺς ναοὺς τῶν. Καὶ ὅμως αὐταὶ αἱ ἰδιόζουσαι ἐπιδείξεις εἶνε τίτλος ὑπὲρ τοῦ ἡττηθέντος κόμματιάρχου· διότι ἀτυχῶς δὲν εἶνε σκιά ἐν τῇ Κερκύρᾳ τὸ ξενικὸν καὶ ἀντεθνικὸν φρόνημα, ὡς ἴσως ἄλλοτε διαλάβω ἐν ἐκτάσει. Ἐπειγόμενος σήμερον νὰ κλείσω τὴν παροῦσάν μου, σοὶ σημειῶ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἄλλων δῆμων τὸ φαινόμενον ὅτι ἐκ τῶν δεκατριῶν παλαιῶν αὐτῆς δημάρχων μόνον εἰς κατεβλήθη, μὴ ἐκλεχθεὶς ἐκ νέου· καὶ εἶνε τοῦτο φαινόμενον ὅπερ δεῖται προσοχῆς καὶ μελέτης. Ἐκ τῆς δωδεκάδος αὐτῆς τῶν ἀρχόντων εἶνε δύο τρία πρόσωπα ἄξια τῶ ὄντι ἐκτιμήσεως, εἶνε ὅμως καὶ κᾶτι σκύδαλα! Ἐν ἐκ τούτων ἐπιτίθεται τὴν ὑπογραφὴν του διὰ σφραγίδος!

Κάποιος.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΥΛΟΝ

Ἐλθετε εἰς τὴν Πύλον μας, μοὶ ἔγραφε πρό τινας προσφιλῆς ἐξάδελφος, ἡ ἐποχὴ εἶνε κατάλληλος, θὰ διασκεδάσητε καλὰ, θὰ κάμωμεν πολλὰς ἐκδρομὰς εἰς τὴν Μεθώνην εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Νέστορος, θὰ κυνηγήσωμεν πολλάκις εἰς τὴν Σφακτηρίαν τὰ φημιζόμενα ἀγριοπεριστεράκια καὶ

τοὺς νοστιμωτάτους λαγῶους καὶ θὰ ρεμβάσωμεν ἀναπολύντες οἰχομένων χρόνων ἐπὶ τοῦ μνημείου τοῦ Σάντα-Ρόζα... Ἦτο δυνατόν, φίλε ἀναγνώστα, εἰς τὰς παρακλήσεις ταύτας νὰ μὴ ἐνδώσω; ὄχι βεβαίως· δι' ὃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐγκατελίμπανον τὰ Κύθηρα—τὴν ἀγαπητὴν μου πατρίδα—ἐπιβιβαζόμενος τῆς α' Ἐλπίδος, ἀτμοπλοίου τῆς παλαιᾶς ἀτμοπλοϊκῆς ἐταιρίας διὰ τὴν Πύλον ἢ τὸν Πύλον κατὰ Στράβωνα. Τί τὰ θέλετε, τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μεταβάλλονται, ἢ ὡς ἔλεγεν ὁ Ρωμαῖος *omnia mutantur et nos mutamur in illis*· χαῖρε λοιπὸν ἀγαπητὸν παρεδρηλίκι, χαῖρε λαμπρὰ οἰχομένη ἰδέα, δι' ἧς θὰ ἀπέκτων ἄξιωμα δημοτικὸν εἰς τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀφροδίτης ἐνδιαίτημα! ἐξηφανίσθης πρὸ τῶν ὑποσχεθέντων νοστιμωτῶν λαγῶων καὶ ἀγριοπεριστερῶν τοῦ ἐξαδέλφου...

Διαπλεύσαντες τὰς θαλάσσας τῶν δύο ὁμόρων κόλπων, ἐπισκεφθέντες δύο πόλεις, τὸ Γύθειον καὶ τὰς Καλάμας, προσεγγίσαντες εἰς τέσσαρας ἄλλας, μόλις ἐκάμψαμεν τὸ Φρούριον τῆς Μεθώνης ἐπλησιάζομεν ἐπαισθητῶς εἰς Πύλον· ἤδη ἐπεφάνη τὸ *Φανάρι* μικρὸς σκόπελος πρὸ τῆς Σφακτηρίας, ἐφ' οὗ ὁ φανὺς, ἡ Σφακτηρία, τὸ φρούριον Νεόκαστρον καὶ ἡ εὐρεῖα εἴσοδος τοῦ γίγαντος—λιμένος... Τὸ ἀτμόπλοιο καταπλέον ἐβραδυπόρει καὶ ἐν μέσῳ τοῦ σατανικοῦ τῶν βαρκαδῶρων θορύβου ἠγκυροβόλησε. Λέμβος σημαιοστόλιστος καὶ ἐπεστρωμένη διὰ πορφυροῦ τάπητος—πολυτελείας ἐξαιρετικῆς, ἀπονεμομένης μόνον εἰς τοὺς ἐξ Ἀθηνῶν ἐπανακάμποντες βουλευτὰς καὶ πρώην δημάρχους—μὲ ἤγαγεν εἰς μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἀποβάθραν τῆς μοναδικῆς πλατείας. Τί τόπος αὕτῃ ἡ Πύλος! Μὰ τοὺς μαύρους τοῦ στρατηγοῦ μύστακας, τὴν βοστρυχωμένην τοῦ γέροντος ἀστρονόμου γενειάδα καὶ τὸν ἀρλεκινοειδῆ ἀρχαιολογικὸν τοῦ Διῶνῃ πῖλον, μὲ ὅλον τὸν τίτλον τῆς ὡς πρωτεύουσας τῆς ἐπαρχίας Πυλίας, ἐν εὐχαρίστως, ἐὰν ἡδυνάμην, θὰ ἔ-

Ὁ σκύλος, ὅστις ἐνεθυμεῖτο τὸ δοθὲν εἰς αὐτὸ ὄνομα, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ἔπειτα ἠνωρθώθη καὶ ἤρξατο σάινων τὴν οὐρὰν του.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνόμενος εἰς τοὺς φίλους του.

— Ἐμαντεύσατε βεβαίως διατί σᾶς ὠδήγησα εἰς τὸν κῆπον τῆς ἐγκλιματίσεως· ἡλπίσον, χωρὶς καὶ νὰ ἦμαι βέβαιος, ὅτι θὰ εὕρισκόμεν ἐκεῖ σκυλὶ ὁμοιάζον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ Ἰωάννα τόσον ἠγάπα. Αὐτὸ, φαίνεται, ὁμοιάζει πολὺ.

— Παραπολὺ, εἶπεν ὁ γέρον.

— Ὁ σκοπὸς μας ἐπέτυχεν. Ἀνωφελὲς δὲ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὁ νέος Φιντέλης θὰ διαδραματίσῃ πρόσωπον κᾶπως σπουδαῖον ἐν τῇ σκηνῇ, ἣν παρασκευάζει ὁ ἰατρός.

Τὸ σκυλὶ ὥρμησεν ἐν τοῦ ἀνακλίντρου ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐμεδίασεν.

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐνόησε τοὺς λόγους μου, εἶπε, καὶ ὅτι τρόπον τινὰ σᾶς διεβεβαίωσεν ὅτι δύνασθε νὰ βασισθῆτε ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἰδοὺ, ἀγαπητοὶ μοι φίλοι, ὅτι εἶχον νὰ σᾶς εἶπω σήμερον, εἶπε τελευταῖον ὁ κ. Λαγγάρδ. Αὐριον ὁ ἰατρός τῆς Ἰωάννας θὰ συνομιλήσῃ μαζὺ σας καὶ θὰ σᾶς γνωστοποιήσῃ τὰς ἐλπίδας του.

Ὁ γέρον ἐγερθεὶς ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Λαγγάρδ καὶ σφίγγων αὐτὴν μετὰ συγκινήσεως,

— Ἄ! κύριε, ἀνέκραξεν ἐνδακρυς, λέγω ὅπως καὶ ὁ Ἰάκωβος ὅτι εἴσθε καλὸς ὡς ὁ καλὸς Θεός!

Ἄλλ' ὁ Λυκογιάννης, ἐξηκολούθησεν, ὁ Λυκογιάννης τὸν ὁποῖον ἐνόμισα, ἐνοχον, ὅστις συνελήφθη, ἐφ' ὧς ἐπληρώθη τὸν ὁποῖον τόσας φορὰς κατηράσθη!... Αὐριον θὰ γράψω εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα τῆς Δημοκρατίας.

— Τίποτε δὲν ἔχετε νὰ ἀνακοινώσητε εἰς τοὺς δικαστὰς τοῦ Ἐπινάλ, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ· εὐθὺς ὡς ἡδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ ὁ Λυκογιάννης, μόνος κατέδειξε τὴν ἀθωότητά του καὶ ἐξεδόθη ἀμέσως διάταγμα ἀπαραδέκτου. Ἀπὸ ἐνὸς δὲ ἔτους ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἐλεῖθερος.

— Καὶ ὁ ἐνοχος;

Αὐτὸς πρέπει νὰ μένῃ ἄγνωστος. Ἄλλως δὲ πράττει ὅ,τι ὀφείλει, ὅπως εὐγενῶς ἐπανορθώσῃ τὰ σφάλματα τοῦ παρελθόντος.

— Ποῦ εἶναι ὁ Λυκογιάννης; Τί ἔγεινεν; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδέν.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀπαντήσω ἀκόμη εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας, Ἰάκωβε, ἀλλὰ δύνασθε νὰ μένῃτε ἡσυχος ὡς πρὸς τὴν τύχην ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἴχετε γνωρίσει ἀγριον καὶ ἀθλιον! Μετ' ὀλίγον θὰ τὸν ἐπανιδῆτε καὶ αὐτὸν καὶ θὰ ζητήσῃ καὶ πάλιν τὴν φιλίαν σας.

(ἀκολουθεῖ)